

Nogle af udvalgets spørgsmål til miljøministeren og dennes svar herpå

Spørgsmål 9:

Vil de i § 3 anførte oversigter blive offentligt tilgængelige, og vil det være muligt at gøre indsigelser imod dem?

Svar:

De i § 3 nævnte oversigter udarbejdes i et samarbejde mellem amtsrådene og de implicerede kommuner. Indberetningerne er motiveret i det forhold, at oprydningsarbejdet må strække sig over en årrække, og at de midler, der realistisk kan afsættes til formålet, er begrænsede inden for de enkelte finansår. Der skal altså også ske en samordning og prioritering på statsligt niveau.

Rent bortset fra, at disse oversigter kan gøres til genstand for aktindsigt i medfør af lov om offentlighed i forvaltningen, er der i lovforslaget tilstræbt et smidigt samarbejde mellem de offentlige myndigheder under hensyn til de betydelige offentlige udgifter.

Der bør herske størst mulig åbenhed ved behandling af oversigterne, uden at det dog er fundet fornødent at fastsætte formaliserende procedurer herfor.

Spørgsmål 12:

Mener ministeren ikke, at så megen offentlighed og åbenhed som muligt vil sikre den bedste løsning af problemet med kemikalieaffaldsdepoter?

Svar:

Som det fremgår af min besvarelse af spørgsmål 9, er det ikke hensigten, at depot-sagerne alene skal drøftes af myndighederne, og at jeg mener, at der bør herske størst mulig åbenhed ved behandlingen af disse sager. Men jeg har ikke anset det for nødvendigt eller hensigtsmæssigt at formalisere offentlighedens inddragelse i disse sager ved at foreslå regler herom i lovforslaget.

Spørgsmål 13:

Ministeren bedes kommentere de synspunkter, der under lovforslagets 1. behandling blev fremført af Waldorff om, at lovforslaget indebærer, at myndighederne reelt giver afkald på princippet om at lade forurenere betale i en række sager af ældre dato vedrørende nedgravning af kemikalieaffald. (Folketingets forhandlinger 1982-83, sp. 9640).

Svar:

Det er ikke rigtigt, at det foreliggende lovforslag – som hævdet af Waldorff under 1. behandling – ikke giver mulighed for at forfølge de ansvarlige på forskellige måder. Tværtimod.

Som det fremgår allerede af bemærkningerne til lovforslaget, opretholder forslaget princippet om, at forurenere betaler. Dette betyder bl.a., at såfremt det konstateres, at et kemikalieaffaldsdepot hidrører fra en forurenende virksomhed og denne stadig eksisterer, kan der gribes ind over for depotet i medfør af miljøbeskyttelsesloven, uanset om deponeringen har fundet sted i fortiden. Her er ikke tale om tilbagevirkende kraft. Når man desuagtet i lovforslaget har lagt op til, at saneringen af gamle kemikalieaffaldsdepoter i andre tilfælde sker med offentlige midler og gennem myndighedernes indsats, skyldes det i og for sig »bitter nød«, idet en række forureningstilfælde ellers ville forblive uløste. Jeg skal her erindre om, at kemikalieaffaldsdepoterne ofte hidrører fra flere eller ukendte kilder, at forurenere ikke længere eksisterer eller ikke er betalingsdygtig – eller sagt med andre ord, at der ikke findes en forurenere, som med held kan retsforfølges efter lovgivningen.

At lovforslaget forudsætter, at der kan blive tale om efterfølgende at gøre regres over for en mulig ansvarlig til dækning af det offentliges udgifter, er Waldorff allerede klar over, og det er derfor ikke korrekt at sige, at